

Розмова з порожнечою

Поки ліхтар останній не блимнув і не затух,
Сиджу, за давньою звичкою звертаюся в пустоту:
**"Скажи, як безпосередній свідок усіх подій,
Доки іще нам вірити в кінцівку бойових дій?
День у день хаотичні руйнування і жах.
Нехай довго звикали, хай не вірилось попервах.
Як би там не було - ми із жахом зрослись,
А все одно не вдається подивитись без сліз.
Куди не обернуся - погляд плівкою засланий,
А треба з дому виходити, терти ті очі заспані,
Скліпувати побачене відеонарізками,
Шукати куди приткнутися у суспільстві надтріснутому.
Люди оно навколо, з ними варто завжди бути в тонусі,
Дихати в рівний такт, тамувати здригання у голосі.
В них іще більше горя, більше втрат, більше трауру...
Як із ними заплачеш? Не маю такого права.
Нам ще вкупу складати рештки старої буденності,
Єдина на всіх туга впивається по окремої.
Воно мабуть тому так витончено і вийшло -
Говорю до пустоти частіше ніж до найближчих.
На повному серйозі звертаюся у ніщо
До чого ці смерті зараз? За що нам таке? За що?
Як назавжди змиритись із почуттям втрати колючим?
Що ж навколо так порожньо, так порожньо і так боляче?"**
І вкрай видно утомившись від отих щовечірніх збочень,
Вона відгукується тоном "що ж ти від мене хочеш?"
Мовляв: "Послухай но, сонце, тут питання в конкретиці,
Часи наразі такі, не болить сьогодні лиш техніці.
Хапай спільний біль собі і кутайся в нього вдома,
Ні сором, ні співчуття для плачу не перепона.

Ти ж така не одна, це загальнолюдські погрішності -
Вам сльози потрібні, щонайменше, як прояв до себе ніжності.
Мені ж вас постійно видно з усіх боків, усіх ракурсів,
Ви і вимотані, й заплакані, не готові здаватися.
Після кожної втрати ваш накал тільки більшає.
Налаштовуйся і працєю, лише праця усе вирішує".
Я в нікуди відказую тим таки самим тоном:
"Ми ж не титани, нас просто виростили готовими.
Це наскільки історією треба бути роздертими,
Щоб і найменші діти росіянам бажали смерті.
І щоб трохи постарші йшли уже воювати...
Життя тільки і робить - вчить не боятися помирати.
Хоча працєю не працєю - я ніяк не зараджу силою
Жодному з тих, хто ховає поки що мене за своєю спиною.
А те, як нас, може, видно, то хіба поверхнево,
Думки повсякчас котячі у найгрізніших левів.
Люди, чия єдина втіха запастися набоями,
Марять небом, посмугованим пасажирськими боїнгами.
Всякий би обирав своєю долею правити,
Тільки раненим і знедоленим властиво так помсти прагнути.
Початі кривавими датами перетворення на гераклів...
Щось ти, ніщо, мовчиш, а раніше тверджень не brakло!
Мені усе таки легше, коли ти зі мною говориш.
Скажи-но, ніщо, за що, за що нам усе це горе?
Люблячі у окопах і ранені під уламками,
Поля, засіяні мінами і проорані танками,
Випалені повністю пункти колись населені,
Герої не у книгах, а у піксельній зелені.
Нація, що на кожен звук налякано пересмикується,
Діти, якими віднині більше ніхто не опікується.
Діти, не врятовані гуманітарними коридорами,

**Відкритий облік убитих, розстріляних, замордованих.
Усе сьогодні вирішує влучність одного пострілу...
Що ти скажеш на це, наповнений нічим, просторе?"**

Отак ото й сидимо безнадійно й приречено,
Самі, та не сповна. У компанії з порожнечою.
І вшановуємо свій біль, так щоб іншим не бракло впевненості.
Плачемо. Контрольовано, по черзі і по окремої.